

Chương

2

THIÊN CHÚA LÀ CHA YÊU THƯƠNG ĐÃ SINH RA VÀ NUÔI DƯỠNG CHÚNG TA

I. THIÊN CHÚA LÀ CHA THẬT CỦA CHÚNG TA

Nhiều người không chấp nhận Thiên Chúa là Cha sinh ra mình vì họ nghĩ rằng cha mẹ trong gia đình mới thực sự sinh ra họ.

Tuy nhiên, tự sức riêng, tự khả năng riêng, người cha người mẹ không thể sinh được một con ruồi, một con muỗi thì làm gì sinh được một đứa con là một kiệt tác tuyệt vời gấp triệu triệu lần ruồi muỗi.

Ngay cả khi người mẹ bị hư một con mắt, người mẹ không thể “để” ra một con mắt khác để thay cho con mắt bị hư.

Khi người mẹ bị cụt mất một ngón tay, người mẹ cũng không thể “sinh” ra một ngón tay khác để thay thế cho ngón tay mất đi.

Người nào không thể chế tạo được một chi tiết nhỏ của xe hơi thì người đó không thể cho rằng mình có thể chế tạo nguyên chiếc.

Tương tự như thế, người mẹ không thể tự mình “sinh” được một con mắt, một ngón tay... thì làm sao bà có thể cho rằng mình sinh nguyên cả một đứa bé là một kiệt tác rất tuyệt vời!

Sở dĩ người mẹ sinh được một đứa con chính là do Thiên Chúa.

Như người thợ làm bánh mì trộn men vào bột, nhồi bột cho dậy men, nắn nặn từng chiếc bánh, đút bánh vào lò và cho bánh ra lò như thế nào thì Thiên Chúa cũng nhào nặn nên từng người chúng ta trong lòng mẹ, rồi sau 9 tháng 10 ngày cho chúng ta ra đời như thế.

Chiếc bánh từ lò nướng xuất ra nhưng không phải lò nướng tạo nên chiếc bánh mà là do người thợ

bánh. Cũng thế, đứa con được sinh ra từ lòng mẹ không phải do người mẹ tự sức mình tạo nên mà là do Chúa tác thành.

Không có Chúa tác tạo thì không người cha, người mẹ nào có thể sinh con được.

Thực tế cho thấy, không phải người cha mẹ muốn sinh con là có thể có được như ý muốn; không phải hề muốn sinh con trai hay con gái, con da trắng hay da đen là được; cũng không phải muốn sinh con tài giỏi, thông minh, xinh đẹp... là được như ý muốn, mà phải tùy thuộc vào Thiên Chúa.

Sở dĩ cha mẹ có thể sinh chúng ta ra đời là do Thiên Chúa đã bố trí cho người cha có mầm sống (người cha không thể tự tạo nên mầm sống cho mình mà do Thiên Chúa

phú cho) và cho mầm sống của người cha phối hợp với trứng trong lòng người mẹ (người mẹ cũng không thể tự tạo trứng cho mình mà là do Thiên Chúa ban cho). Từ đó, một bào thai được hình thành trong dạ mẹ. Bào thai này là nam hay nữ không do cha mẹ quyết định. Bào thai này sẽ trở thành người thông minh, mạnh khỏe, có những năng khiếu nào, tính khí thế nào... không do ý muốn của cha mẹ. Tuy nhiên, cha mẹ vẫn đóng vai trò quan trọng trong việc cộng tác vào chương trình của Thiên Chúa, để đưa con được sinh ra và lớn lên.

Cha mẹ trần gian là những người trợ tá của Thiên Chúa để sinh chúng ta ra đời, ta gọi các vị là cha mẹ trần gian, còn Thiên Chúa mới là Cha Mẹ thật sự, chủ động trong việc sinh chúng ta ra đời, ta tạm gọi Ngài là Cha Mẹ trên trời.

II. THIÊN CHÚA NUÔI DƯỠNG CHÚNG TA

Không chỉ sinh ra chúng ta mà thôi, Thiên Chúa còn nuôi chúng ta nữa.

Có người bảo: Tôi tự kiếm ăn hằng ngày chứ Chúa có cho tôi bữa nào đâu?

Ta cần biết rằng dù không trực tiếp dọn cho ta từng bữa ăn, nhưng Chúa vẫn nuôi chúng ta no đủ hằng ngày.

Ông Năm rất thương con. Ông nuôi con bằng cách hằng ngày đi câu cá rồi đem về nấu dọn cho con ăn. Ông cứ miệt mài như thế cho đến cuối đời.

Trong khi đó, ông Bảy cũng rất thương con, nhưng thay vì đi câu cá rồi nấu nướng mời con, ông trao cần câu cho đứa bé và dạy nó hãy tự câu cá nuôi mình.

Thử hỏi : Trong hai cách đào tạo đó, cách nào tốt hơn?

Một người cha khôn ngoan sẽ không phải cứ đến bữa thì trao cá cho con ăn, bởi vì nếu ngày nào ông cũng làm như thế thì đứa con sẽ cậy dựa vào cha mẹ mà không chịu học tập, lao động, sáng tạo nữa. Tội gì phải cực nhọc học hành, lao động đang

khi ngày nào cũng có sẵn những bữa ăn! Thế là đứa con sẽ trở thành lười biếng, hư hỏng và suốt đời chỉ muốn người khác ban phát mọi thứ cho mình.

Người cha khôn ngoan thì thay vì trao cá cho con ăn từng bữa, ông sẽ trao cho nó một chiếc cần câu. Nhờ sử dụng cần câu này, người con có thể kiếm được rất nhiều cá mà không phải ngửa tay xin.

Thiên Chúa là người Cha khôn ngoan. Ngài không dọn sẵn mâm bàn cho ta ăn từng bữa từng ngày, vì nếu làm như thế, Ngài sẽ làm hỏng đời ta. Khi đó, không ai còn muốn học tập, lao động, sản xuất nữa... vì đã có sẵn lương thực hằng ngày.

Trái lại, thay vì cho cá, Ngài trao cho ta những “chiếc cần câu”, nghĩa là Ngài ban cho ta đôi tay để lao động, ban cho ta trí tuệ để tìm tòi, phát minh và sáng chế; Ngài ban cho ta

hạt giống để ta gieo trồng (con người không thể tự mình tạo ra hạt giống). Ngài ban cho ta mặt đất màu mỡ cho hạt giống ta gieo xuống có thể mọc lên. Ngài cung cấp nguồn nước để nuôi cây, cho khí trời và ánh nắng mặt trời giúp cây quang hợp, nhờ đó cây được sống và phát triển... Rồi Thiên Chúa mời ta cộng tác với Ngài: gieo hạt, chăm bón, thu hoạch... để nhờ lao động như thế, trí tuệ chúng ta được mở mang, thân xác chúng ta được khoẻ mạnh, con người được phát triển vẹn toàn.

Ngoài ra, Thiên Chúa dựng nên chim trời, cá nước, muông thú, gia súc, gia cầm và nhiều loài rau quả tốt tươi cho chúng ta dùng làm lương thực nuôi thân.

Cần biết sử dụng “cần cầu” Chúa ban cách hiệu quả

Singapore là một đất nước nhỏ bé, diện tích chỉ có chừng 700 km² (chỉ bằng huyện Cần Giờ của Việt Nam), dân số thì ít ỏi, chưa tới năm triệu người; tài nguyên thiên nhiên lại khan hiếm, thậm chí phải nhập

khẩu nước ngọt từ Malaysia để sử dụng hằng ngày... Thế mà nhờ biết vận dụng “chiếc cần câu” Trời ban, tức là vận dụng đầu óc và đôi tay của mình cách khôn khéo, Singapore trở thành nước có thu nhập bình quân đầu người được xếp vào số 10 quốc gia đứng đầu thế giới, vượt cả Hoa Kỳ⁽³⁾.

Trong khi đó, chung quanh chúng ta có nhiều người không chịu vận dụng đầu óc và đôi tay như là “chiếc cần câu” Chúa ban để đem lại cơm ăn áo mặc cho mình, rồi quay ra oán trách: “Tại sao Chúa chẳng nuôi tôi? Tại sao Chúa để mặc tôi nghèo túng?”

Chúa không cho cá nhưng lại cho chiếc cần câu

Ý tưởng này đã được một tác giả diễn tả cách chí lý như sau:

“Tôi xin sức mạnh...

Và Ngài đã cho tôi gặp khó khăn để trui rèn tôi nên mạnh mẽ.

3 Theo báo cáo của Ngân Hàng Thế Giới vào các năm 2010 -2014

Tôi xin khôn ngoan...

Và Ngài đã cho tôi những vấn đề (như những bài toán khó) để giải quyết, nhờ đó tôi trở thành người khôn ngoan.

Tôi xin tiền của...

Và Ngài đã cho tôi khối óc và bắp thịt để làm việc, nhờ đó tôi trở nên giàu có.

Tôi xin được ‘bay’...

Và Ngài đã cho tôi những trở ngại phải vượt qua (như máy bay phải vượt qua sức cản của không khí) nhờ đó tôi được ‘bay cao’...

Thế là, tuy không trực tiếp lãnh nhận những gì tôi xin...

Nhưng tôi có được tất cả những thứ tôi cần” (Khuyết danh).

III. MANG ƠN CHA TRÊN TRỜI

Giữa Cha trên trời và cha mẹ trần gian, ta mang ơn ai hơn?

Ta mang ơn Cha trên trời hơn cha mẹ trần gian vì những lý do sau đây:

1. Cha trên trời không chỉ sinh ra chúng ta mà còn sinh ra cả ông bà cha mẹ của chúng ta nữa. Nếu không có Cha trên trời thì làm gì có cha mẹ trần gian.

2. Cha trên trời cung cấp cho chúng ta những thứ cốt yếu mà cha mẹ trần gian không thể cung cấp được:

* Những thứ thuộc về bản thân gồm có: Một thân xác tuyệt vời với nhiều bộ phận tinh vi (như bộ não, tim, phổi, ruột gan...) với trí tuệ, tài năng, sức khoẻ và nhiều năng khiếu khác.

* Những thứ bên ngoài gồm có: Khí trời để thở, nước để uống và sinh hoạt, ánh nắng mặt trời để sưởi ấm, soi sáng và duy trì sự sống trên địa cầu, hạt giống để gieo trồng, chim trời, cá nước và các chủng loại động thực vật làm lương thực nuôi sống chúng ta...

3. Như những bài tiếp theo cho thấy: Cha trên trời còn cho Con Một của Ngài là Chúa Giêsu xuống trần để dạy chúng ta nhận biết những sự thật quan trọng đem lại hạnh phúc đời này và cuộc sống vĩnh cửu mai sau. Ngoài ra, Chúa Giêsu cũng đã dâng hiến đời mình, chịu khổ nạn và chịu chết thay cho chúng ta, nhờ đó, chúng ta được sống muôn đời.

Giữ Đạo Hiếu đối với Cha trên trời

Hiếu thảo với cha mẹ trần gian là bốn phận của kẻ làm con. Ai không làm tròn bốn phận này thường bị xem là người bất nhân, là con bất hiếu.

Tương tự như thế, nếu ta dừng dừng, không màng gì đến Cha trên trời, không giữ tròn đạo hiếu với Cha trên trời, thì chúng ta lại càng đáng trách hơn.

Cùng ngắm nghĩ:

1. Bằng khả năng riêng của mình, cha mẹ có thể sáng tạo nên (hay sinh ra) một con mắt, một lông tay không? Thế thì nhờ đâu cha mẹ có thể sinh được một đứa bé tuyệt vời đến thế?

2. Thiên Chúa có nuôi dưỡng ta không? Nuôi theo kiểu nào?

3. Tại sao ta phải hiếu thảo với Cha trên trời?